

**' t Dwaazenland
en zijn koningen**

Ooh wreede mensch laat de wreede mensch met rust.

**En we droegen allen nette pakken en 's avonds
lagen we op onze wichten en trokken aan hun haar.**

**“Viel ingelen vielen in den helsen brandt
ende namaels vielen veel menschen mede”**

Hiëronymus Bosch

**Pas als alle monsters uit de hel angstig onder
't bed kruipen is 't echte monster opgestaan..**

Het is nog maar 't begin, maar 't eind is al treurig en er is geen weg meer terug. De dichter, die doodging, kon enkel lachen want 't was niet zijn lot dat hij neergeschreven had.

**Kijk naar de Franken! Zie met welk een
verbetenheid zij vechten voor hun godsdienst,
terwijl wij moslims geen enkele vurigheid
aan de dag leggen om de Heilige Oorlog
te voeren.**

Saladin

“En niemand kent de waarheid over de Goden en over alles, of zal die ooit kennen. Want zelfs als iemand bij toeval de hele waarheid zou zeggen, zou dat nog niet hetzelfde zijn als haar te kennen.”

Xenophanes

Wie kan mij s.x bezorgen anders dan met mensen? 0476/47 42 60

DEEL 1

't Voorwoord

't Voorgeborchte

't Menschenvolk

Inleiding

De schuld en 't noodlot der mensen

De waarheid en de schijn

Gods onderdanen en de onheilsprofeten

't Bal der winnaars

't Minnespel der verdoemden

't Niemandsland

De omzwervingen

Het moeras/'t goer

De oorlog/Hoe oorlog de mens tot beesten maakt

De nieuwe wereld/Parking 69

DEEL 11

De hellegang van 't monster

De lente/De onrust/De ontkenning
De zomer/De hoogdagen
Herfst/De schuld en de weemoed
Winter/Nachtvorst

De schuld en 't hoerenkind

't Laatste Oordeel
De hel
De louteringsberg/'t Vagevuur
De hemel

Bibliografie

't Dankwoord

Besluit

‘t Voorwoord

En 't is niet het licht dat me aanmaant verder te gaan, eerder 't duister dat zich achter me bevindt en me voortjaagt en waar ik bang van ben...

De eindwerken die ik jullie nu voorstel, zijn het resultaat van een jaar zoeken achter de huizen van de maatschappij. Het zijn de nagelaten sporen. De momenten dat de rede weer ontwaakt en 't monster zijn broek weer rechtekt. Wanneer het verlangen beschamend wegstroopt en plaats moet maken voor de schuld, en de pijnlijke herinnering aan de zondeval. Flarden.

Het is het niemandsland waar de koning rijk is, de dwaazen oud, de nacht langgerekt. Waar de realiteit de leugen raakt en 't duister licht wordt. 't Niemandsland dat monsters voortbrengt en kinderen baart. Waar God zijn ogen sluit en 't onheil ziet, het lot zijn wonden likt. En 't zal bloeden en stinken en 't zal de mensen schoppen, want 't vlees is warm en vochtig. De mensen hongerig. Dan zullen we vrolijk zingen voor de schapenneukers en 't zieleheil.

Ik heb bewust geen concrete opsplitsing gemaakt tussen de gegevens object, ruimte en mens omdat ik niet deze gegevens op zich, maar de relaties tussen hen interessant vindt. (Ook in de realiteit zal men nooit alleen het pure gegeven terugvinden, want het zou geen betekenis

hebben.) De mengvormen die deze relaties vormen, ontstaan zowel door 't lot, 't toeval of door een bittere dwaling in 't hoofd. (enscenering)

Het is belangrijk om 't verhaal in 't geheel te voelen, dat 't zich in je wringt en dat men zich niet blindstaart op de kleine dwaasheden. (Het geheel is meer, dan de som van de delen) De verhalen zijn ongedefinieerd, en niet af. Sommigen zijn ruw en achterdochtig, anderen zijn lankmoedig en zacht. Maar elk creëert zijn eigen wereld, zijn eigen waarheid.

De gebieden waarin ik gewerkt heb, waren vaak ongedefinieerd en vaak wist ik ook niet waarnaar mijn zoektocht mij zou lijden. Veel ben ik van de weg afgeraakt, en heb ik in rondjes gelopen. Met een dwaas hoofd opgestaan en met een dwaas hoofd gaan slapen. En nu, nu de zon hoog staat en op onze lichamen schijnt, kan ik jullie de voorlopige resultaten van mijn zoeken voorleggen. Ze zijn niet volledig en niet af, maar ze geven de richting aan waarin ik naar toe wil.

Deze scriptie is geen verklaring over m'n werk, maar meer een wazige handleiding in dit niemandsland. Met losse verhalen, losse herinneringen en bedenkingen. 't Zijn gedachten en dwalingen die door mijn hoofd kropen terwijl we rondzwierven en naar onszelf keken.

En ook is 't beter de waarheid niet te weten.

‘t Voorgeborchte

Het was er mooi en groen, omgeven door bossen, heidestranden en bospaadjes. De mensen woonden er in nette huizen, netjes naast elkaar en ze hadden elk hun eigen tuintje. En als de zon scheen, gingen ze wandelen, de kindjes speelden op straat en fietsten wedstrijdjes van 't school naar huis. 't Dorp had een kerk en een kerkpleintje en een zwembad.

We groeiden op en reden met brommers, speelden volleybal en staken onze eerste sigaret op achter 't muurtje van de voetbalkantine. De mooie jongens speelden met de mooie meisjes, en ze hadden goede punten en konden op 't achterste wiel rijden. Ze gaven de eerste fuifjes, en keken elkaar voor 't eerst in de ogen. Ze droegen korte strakke broekjes in de zomer omdat 't warm was en lange dikke broeken in de winter omdat 't dan weer koud geworden was. En een rood jasje, want die waren 't duurst. En de ruiten van de wagens waren mistig en binnen was het warm. De monsters kropen jankend over 't veld en verscheurden hun prooi. 't Bloed zou stollen en de wonden zouden dra helen, de kranten zouden komen en op 't nieuws werd iets gezegd, maar we keken naar buiten en hielden van God. Omdat hij zo prachtig was en geleek op ons.

't Menschevolk

<winger> By welke vr mag niet onknappe man deze morgen naakt helpen met het poetsen?
Sms: 0472 231 298

Welk meisje vrouw durft nu bij discreet gehuwd man 51j thuis langs komen? Omgeving
Zaventem. Wel nu 0494 15 94 80

Gast zoekt gasten die ervaring hebben met vacuümpomp? Evt. demo enz. reg. 9000. 0497 50 31
28

Wie kan mij s.x bezorgen anders dan met mensen? 0476 47 42 60

<god de almachtige> meester zoekt staaf of slavin of koppel sms asl en look niet bellen 0495 92
04 40

pantylover in panty rijdt rond reg. Aalst sms 0475 57 45 85

Ben bezig... welke meid durft bellen..? 0476 57 86 11

Ben aan Aldi Oudenaarde. Iemand in de buurt die ik mag l..gz..g.n? enkel sms 0478 23 80 84

Wie reg. Kempen wil in mijn slip, voelen en meer? 0476/75 87 99

Ben meid van 13. Zoek heel, heel, heel veel lieve jongens. 0478/ ... 32

Heel vroeger beschikten de eerste mensen alleen nog maar over technische kennis en het vuur. Zij leefden verspreid, en steden waren er niet, Zij vielen ten prooi aan de wilde dieren. Hun vakmanskunst hielp hen wel voldoende om in het levensonderhoud te voorzien, maar was ontoereikend voor de strijd tegen de wilde dieren. Immers zij beschikten nog niet over de politieke kunst, waarvan de krijgskunst een onderdeel is. Dus zochten zij hun heil in het samenwonen en zij stichtten steden. Maar toen zij eenmaal samenwoonden, bedreven zij onrecht met elkaar en bij iedere gezamenlijke onderneming vernietigden zij elkaar. Zeus werd dan ook bang voor een volledige ondergang van het mensengeslacht en zond daarom Hermes, de bode der Goden, naar de mensen om aan hen recht en eergevoel te brengen, zodat er orde en samenwerking kon ontstaan. En Zeus drukte Hermes op het hart deze giften vooral gelijkelijk over de

mensen te verdelen: “iedereen moet ze hebben, want anders zouden er geen steden kunnen ontstaan. Bovendien moet je in mijn naam een wet stellen. Wie niet in staat is deel te hebben aan schaamte en schuld, zal ter dood worden gebracht als een pest voor de stad.”

PLATO, XAVEER, W. Plato, verzameld werk, deel 11, Protagoras 322B-D/De mythe van Zeus

En ze maakten elkaar zwanger, kregen kinderen en werden oud..

Deel 1: Inleiding

En aan 't noodlot der mensen dachten er niet veel meer... Ze waren allen bezorgd over de wasmachine en 't oververhitte strijkijzer. De scheur in 't plafond en 't haar dat lag in 't putje van de douche.

Mijn geschriften over 't mensenvolk zijn ten dele ontstaan uit mijn interesse in de wetenschappen. Gedurende een langere periode in mijn secundaire opleiding ging mijn hart uit

naar het vak biologie, meer bepaald naar de studie van de zoölogie of de gedragspatronen van dierengemeenschappen. Uren kon ik blijven kijken naar een oorlogsvoerende mierenkolonie, of kon ik me afvragen wat de stier op de koe dreef. (Ik was toen 13 jaar en begreep de dingen nog niet.)

Maar omdat mijn talenten in de wetenschappen niet al te groot bleken en niet voldoende waren om een opleiding in de biologie te volgen, besloot ik om terug te keren naar mijn eerste latente passie: De fotografie. Zonder ooit met enig professionalisme of met enige concrete bedoeling, een camera te hebben gehanteerd, heb ik het kijken altijd als zeer natuurlijk ervaren.

Het observeren op zich heb ik altijd al gedaan, het fotografisch gegeven om deze observaties op te nemen, is er pas gedurende deze studie bij gekomen. Op dezelfde methode, als dat ik vroeger naar de krioelende mieren heb gezocht, heb ik nu proberen te achterhalen wat de mens drijft, wat zijn rol in de samenleving is, en wat de factoren zijn die de samenleving in stand houden en hoe de dwaasheden ontstaan.

Hoewel ik weet dat het me nooit zal lukken om op een volledig objectieve en voldoende wetenschappelijke basis een thesis hier rond te maken, heb ik toch mijn natte schoenen weer aangetrokken. En ik weet dat er hiaten zullen zijn, en tegenstellingen en dat ik mensen en mezelf tegen de schenen zal schoppen maar ik hoop dat de tekst zijn doel als fictie recht zal doen. En niet

of maar ten dele als geloofwaardig zal worden opgevat. De getrokken conclusies, zijn maar voorlopige conclusies van voorlopige waarheden, want is het niet het zó dat de waarheid zich langzaam voortbeweegt en al kruipend van vorm en inhoud verandert. De waarheid van de fictie is anders dan de fictie van de waarheid en al wat er uit voortkomt.

Een van de grootste vragen die ik mezelf heb gesteld gedurende dit onderzoek, is wat de mens drijft tot waanzin. En tot het aanrichten van dood en bloedbaden, en waarom het zichzelf het mooiste schepsel vindt en zich daarom relateert tot het dichtst aan zijn eigen creatie: Het Goddelijke. Wat drijft de mens die met louter zichzelf niet gelukkig kan worden, en ook niet in relatie met anderen, om toch zich voort te planten en zich te verheerlijken?

In mijn geschriften steun ik op de theorie van Darwin die met zijn evolutietheorie een nieuwe definitie schreef van het begrip mens: De mens als resultaat van een eeuwenlange evolutie waaruit niet enkel de mens, maar ook al het natuurlijke van het nu is ontstaan. Het stelde de mens met een ruk terug op de maatschappelijke ladder van het dierenrijk, en niet als een goddelijke afgezant. Een wonder, door de handen van God, zelf geschapen.

Nu het Goddelijke afgezworen is, zien we echter onszelf zo gaarne als schepper. De mens als zijn eigen schepper. We voelen ons zo goed en almachtig, want we voorzien 't goddelijke en klonen onze kindjes. En ze zullen mooier en slimmer zijn dan ze ooit waren geweest, want we zijn geweldig. 't Zal de hoogmoed zijn die ons laat vallen.

Deel 2: De schuld en 't noodlot der mensen

“Das Unbehagen in der Kultur”, Freud

Als we de mens, inclusief hopelijk mezelf, objectief proberen te benaderen dan zien we een schepsel dat probeert te overleven. Dat zichzelf op een zo efficiënt mogelijke manier probeert voort te planten en hiervoor al zijn talenten gebruikt.

Elk levend wezen probeert te overleven en handelt in eigen belang en waarde. In micro-opzicht op het overleven van het eigen individu en in macro-opzicht het overleven van de soort. De mens handelt hoofdzakelijk uit eigenbelang, maar heeft al vlug geleerd dat het alleen niet kan overleven, maar een kudde nodig heeft. Om echter te overleven in een kudde moet men schikkingen treffen en afspraken maken. Men kan de eigen verlangens niet altijd uitoefenen. Er moeten dus sturingsmechanismen bestaan, die 't wilde beest temt en de driften onderdrukt.

Om de mens in goede banen te leiden bestaat er hiervoor het schuld- en schaamtebesef. Door de kennis dat sommige van zijn eigen verlangens een negatieve werking hebben op zijn omgang met leden van de samenleving, en zo ook op zichzelf, is hij in staat om deze verlangens te onderdrukken. De meeste culturen steunen op deze mechanismen. Daarom kunnen we spreken van schuld en schaamteculturen.

Deze schuld- en schaamtegevoelens onderdrukken de begeerten en de agressie van de mensen, zodat ze in staat zijn samen te leven en een cultuur te vormen. Deze onderdrukking van agressie en seksualiteit roept echter weer nieuwe agressie op, zodat een steeds sterkere druk ontstaat.

Deze druk kan zo groot worden dat men er van kan barsten en openspringen. Voor sommigen wordt de druk onhoudbaar en daarom geven ze zich 's nachts (als 't donker is en niemand hen ziet) helemaal over aan hun genotzucht. Zo ontstaan de dwaasheden, 't niemandsland en 't monster. Als de rede in slaap valt, baart het lichaam monsters. En in driest gemoed begaan zij dingen die elk lot huiveren laat, als daarna de drift wegtrekt en weer plaats maakt voor de rede, komt de schuld hard en ongenadig.

Zo ontstaat ook de liefde uit de noodzaak niet alleen te zijn, en steunt ze op het geloof van de verloofden. Zo lang de geliefden geloven dat ze beide voor elkaar gemaakt zijn, dat ze complementair zijn, blijven ze samen. Het schenkt de beide geliefden een blij en veilig gevoel. Als het geloof in elkaar en in de liefde echter geschaad wordt, kan ze al vlug barsten omdat het geen voordelen meer biedt. Zo steunt de vriendschap ook op de goede trouw en 't geloof te kunnen rekenen op je naaste.

Deze egoïstische instelling van het individu stelt hoeft niet louter negatief gezien te worden. Het stelt hem in staat om te zorgen voor zijn eigen welzijn en 't welzijn van zijn samenleving.

Is de liefde niet altijd bezitterig, ook al is ze lankmoedig en zacht?

Deel 3: De waarheid en de schijn

En ze reden met de grote lichten aan en zochten 't zielenheil.

Omdat de mens de onzekerheid van 't bestaan en de dood niet aankan, creëert het zijn eigen waarheid. Schept het verhalen en mythes en waarheden waar 't in gelooft. Zoals vroeger de mensen geloofden in de enige en echte God en 't laatste oordeel, geloven ze nu in de wetenschap en 't spel op televisie.

Elke mens creëert zijn eigen wereld, zijn eigen waarheden aan de hand van eigen ervaringen, herinneringen, flarden en het eigen geleerde. Zo vertaalt hij zijn eigen leven als realiteit en denkt dat 't zo voor iedereen is. Zo is de geschiedenis niet een objectief gegeven, maar een optelling van mensen en verhalen en herinneringen. Het is dus als mens niet mogelijk om op een objectieve en rechtmatige wijze de waarheid over de mensen en over alles te weten. Daarom zien we slechts onze eigen schaduwen en spelen we volleybal als 't zondag wordt. Toch blijven we zoeken en hopen we dichter te komen naar 't alleswetend oordeel dat alles zal ophelderen en ook de donkere plekken van 't mens-zijn zal verlichten. Ook al weten we dat 't zoeken ijdel is en 't niets zal opleveren.

Zo verschilt de waarheid ook van mens tot mens en van tijdsgeest tot tijdsgeest. De waarheid die we op dit moment voor waar achten is totaal verschillend met de opperste waarheid van de middeleeuwen of met die van onze ouders. Elke samenleving, elke cultuur, elke mens schept

zijn eigen opperste waarheid, en stelt de eigen cultuur altijd hoger dan de anderen, want we zien onszelf zo gaarne en zo mooi.

Zo ontstaan de waarheid of geloofsconflicten tussen verschillende culturen, die zowel dwaas en belachelijk en pijnlijk zijn. Mijn visie op 't hele mensenspel is dat we niets weten en nooit de waarheid zullen kennen of weten.

De schijnbare waarheid heeft in de loop van de geschiedenis al vele gezichten gehad en vervormt van dag tot dag. De hedendaagse aangenomen waarheid ligt verstopt in de deklaag van onze hedendaagse tijd en wetenschap. Het geloof in het mens-zijn overheerst op het religieuze en 't goddelijke. In de moderne tijden is 't godendom en 't hiernamaals tot niets vervallen en ziet de mens zichzelf als schepper en heerser van de wereld. Daarom zijn we zo geweldig en verkrachten we de vrouwen, want God bestaat niet en zal ons niet berechten.

Maar als de wetenschap aan 't tanen slaat, worden we ons weer gewaar dat 't ons niet altijd redden kunnen zal. En omdat de mens weer angstig wordt, zoekt het een nieuwe realiteit die hem wel weer zekerheid en standvastigheid brengt. Zo wint het geloof weer aan 't belang en begint de schijn van 't godendom alweer. En zalig zijn de ongelukkigen die sterven in 't geloof en met een lach naar de hemel vertrekken want 't bloed der martelaren blijft eeuwig vers en er wachten hen vele mooie vrouwen.

En de waarheid zal zich openbaren in de grootste ontgoocheling ooit.

Deel 4: Gods onderdanen en de onheilsprofeten.

En de ongelovige leidt de gelovigen.

Echter ook het geloof kan het handelen van de mens bepalen en de rede een dwaze richting laten uitkijken. Onder de mantel van 't goddelijke schuilt ook 't monster en de gevallen engelen, die in de naam van 't almachtige dood en vernieling zaaien.

Zo zijn er kruistochten gevoerd en zijn er kinderen vermoord, vrouwen vernederd en verkracht. Maar alles in de naam van de goede heer, dus was 't gerechtigd en niemands fout. Het blinde geloof van de mensen stelde de machthebbers in staat 't voetvolk te laten gehoorzamen. Want als 't niet luisterde en als ze niet voldeden aan hun plichten, wachtte hen de eeuwige hellebrand. (en zelfs de moedigen waren te laf voor 't aangezicht der verdoemenis) (enkel de ongelovigen durfden zich hier tegen te verzetten, en deze werden dan ook onderworpen aan de brandstapel of de strop)

En terwijl de koningen en Bisschoppen zich rijkelijk de wijn lieten vloeien en proefden van 't vlees, ging 't voetvolk zwaar gebukt onder de schuldenlast. De rijken zondigden en kochten hun aflaten van de clerus, zo werden hun zonden vergeven en mochten ze in 't hemelenrijk verder tafelen. En Johannes de dooper, zelve zou hen de wijn inschenken.

Zoals gezegd in vorig deeltje, zoekt de mens altijd naar een zekerheid. Een realiteit waarop het kan vertrouwen. De Godsdienst is zo'n zekerheid, waar men altijd naar terug kan gaan. En waar alle antwoorden zijn voorgeschreven. Het is makkelijk je te laten leiden door de enige ware weg, op weg naar 't goede en 't paradijs.

Vele mensen hebben deze goedgelovigheid van de mensen echter misbruikt voor hun eigen belangen te bewerkstelligen. In naam van de enige en ware God, joegen ze de mensen naar 't Heilige land en de kruistochten. Velen van hen haalden 't einde niet en werden martelaar, omdat ze't leven aan de goede zaak en aan God hadden gegeven. (wat niet meer dan verdienstelijk werd geacht, want God had ze't leven dan ook geschonken.)

Maar lang leve de martelaren, want hun bloed blijft eeuwig vers. En ze zullen eeuwig leven. En leve de gestorvenen want er wacht hen 'n schip met maagden en goud en zilver. En ze zullen bezongen worden, mogen televisie kijken en zien 't eigen egoïsme niet wat ze naar de hel zou sturen.

Deel 5: 't Bal der winnaars

We kwamen allen klaar, kochten een huis en trouwden. Er kwamen kindjes en een hond en een trap en een grote breedbeeldtelevisie. En we hadden cola en teletekst, en een video

We hadden 't helemaal gemaakt.

We reden rond in veel te snelle wagens, met de muziek te luid en onze dwaze koppen staken uit de raampjes. We gingen naar de bakker, aten broodjes en speelden volleybal met onze zondagse kleren aan. 't Was de heetste zomer ooit, 't had al lang niet meer geregend en op elk gazonnetje draaide een sproeier ontelbare rondjes, zijn zegen spugend over 't land en over de kindjes in de tuin op schommels, zandbanken en waterkastelen. 's Zondags trokken we naar 't zwembad en

aten we er prinsessenboontjes met kaneel. We waren toch zo'n prachtige mensen, zonder treurnis.

En we zagen televisie, en we zagen de hongerige kindjes en vonden 't maar niets.

Ze waren rein en hun koningskroontjes waren aan de schedel vastgegroeid.

Op 't bal der winnaars zijn er enkel mooie mensen. Ze hebben mooi en lang en gouden haar en lijken op elkaar. Ze kwelen de liefelijkste liedjes en nippen van de champagnebekers, fluisteren nare dingen over de klerk en zijn kwezels. Maar de muziek staat zacht en 't is tijd om van bruid te wisselen, want ze denken vrij en bedrijven de liefde in zijden lakens met de gordijnen dicht. En onder 't bed staat de urine in pispotten bewaard.

Een mens is altijd op zoek naar 't welbehagen van de eigen persoon. Een van de meest voorkomende mechanismen in de menselijke natuur is het verheffen van zichzelf boven de anderen. Het schept een licht en tintelend gevoel om beter te zijn. Zo vinden we onze naaste samenleving en onze muziek en onze vrienden het beste en 't mooiste en verachten we 't uitschot.

Zoo haat de koning zijn voetvolk en veracht 't voetvolk de koning, zoo lachen de dichters met de houders van de boeken en zij weer met hen want ze kunnen niet tellen en zij niet schrijven.

Wir sind immer richtig.
Wir haben es geschafft.
Wir sind gewinner

Het mooie en 't ideale, de wereld der helden, goden, en de mooie mensen. De sages en de sprookjes, de mythe en 't televisiespel.

Het land van de koningen en de schijn en het uiterlijke dat licht en mooi is.

Deel 6: 't Minnespel der verdoemden

“Het minnespel is anders nu, nu we zelf verdoemd zijn.” Zei hij. Het meisje knikte en staarde zwijgend naar zijn naakte, lelijke jongenslichaam.

Ze deden 't voor 't eerst op de achterbank, de auto was verlaten. 't Meisje giechelde en kustte de jongen die op haar lag... Toen daarna de mensen kwamen was 't al weer ochtendlicht.

't Minnespel der verdoemden handelt over de ruwheid van tienerliefdes, het bier en 't verlies van de onschuld. In hun tienerjaren, als de volwassenheid al lonkt, maar nog niet volgroeid is, komen ze voor 't eerst in aanraking met 't niemandsland. Ze begeven zich naar duistere zalen, de muziek staat luid. En ze ondergaan gestaag en in lange rijen 't genot en 't plezier. De meisjes leren de jongens kennen, de jongens de korte rokjes. Ze hebben gladde tongen, nooit geschoren baarden en 't flesje parfum van hun vader. En zo ontstaat de liefde voor 't eerst weer in al zijn schoonheid.

Hard flitslicht, bier. Met 't licht en de stroboscopen en 't bier wordt een nieuwe wereld gecreëerd waarin elk meisje, elke jongen mooier wordt. Pas als 't licht van de TL-buizen weer aangestoken wordt, komt de realiteit weer tot leven. 't Flitslicht als venster naar de werkelijkheid, naar de grofheid en de poëzie.

En 't schaamhaar schoot uit hun borst, en deed hen verstikken.

't Niemandsland

En er lagen hier honderd lijken want God had ze geteld en 't jawoord gegeven. Nu lagen ze hier met hun stinkende wonden 't geld te tellen, hopen op 't afkopen van de zonden en 't gereserveerde zielenheil.

En ze kropen over elkaar en proefden 't zoute en 't zilte vlees..

Lang leve de mensen en 't maagdenbloed.

Deel 1: De omzwervingen

En 't is niet het licht dat me aanmaant verder te gaan, eerder 't duister dat zich achter me bevindt en me voortjaagt en waar ik bang van ben..

De omzwervingen in 't niemandsland zijn eenzaam en rusteloos, zonder doel, nog rede. En ze zijn vluchtig en opgejaagd door 't schemerdonker. Ze leiden tot niets en laten enkel de sporen zien. De herinneringen aan 't monster en 't verlangen. Ze hebben me laten zwerven doorheen 't moeras en doorheen de lijken en door vele plaatsen waar ik 't bestaan niet van kende. 't Was er vochtig en grauw en men zag geen mensen, nog schimmen. Enkel 't onkruid en 't zaad, uitgesproeid over 't landschap. Drachtig van de zonde en 't koningskind.

De tochten werden langer en sommige duurden dagen, andere weken. Hoe zeer ik ook probeerde te vluchten van 't onheil, telkens kwam ik weer op plaatsen door Gods zonen verlaten. Steeds dieper waande ik me in't moeras en steeds dieper zakte ik weg, zodat ik 't licht soms niet meer aanschouwen kon. 't Mooie en de liefde soms vergat. Veel ben ik van de weg

afgeraakt, en heb ik in rondjes gelopen. Met een dwaas hoofd opgestaan en met een dwaas hoofd gaan slapen.

Deel 2: Het moeras/'t Goer

Het was er zoo diep dat zelfs de koning niet wist hoe diep 't was. Hij liet wel honderd stokken aan elkaar binden om zo de diepte te peilen, maar ze voelden de aarde niet.

Het moeras was diep en nat. Onder 't oppervlak kroop er ongedierte en de zon scheen op 't rotte hout en de verdronken beesten. Het niemandsland is groot en donker en uitgestrekt. De schemerzone tussen droom en werkelijkheid waarin driften en verlangens ongeremd kunnen rondwaren. Het is 't vagevuur dat grijs en langgerekt is, en monsters zal voortbrengen, kinderen baart. En 't zal bloeden en stinken en 't zal de mensen schoppen, want het vlees is warm en vochtig en de mensen hongerig.

Het niemandsland is een plaats, waar niemand is, en waar niemand is geweest. Waar God en zijn apostelen blind zijn, waar de paus zijn handen met de onschuld van de aflaten wast. Waar de rede dwaas en verstomd is, en de drift ten helde draagt en de buurvrouw geen korset draagt.

Het niemandsland wordt beheld door de anonimiteit van het individu, die dankzij de anonimiteit vrij van remmingen is. Omdat niemand hem kan zien, en zijn daden zijn status geen

kwaad kunnen doen, vallen de grenzen makkelijker weg. Het monster laat er vlugger zijn ware gezicht zien en de meisjes er hun benen.

Het niemandsland bestaat in verschillende vormen, zowel op fysisch als psychisch vlak. Op het psychische vlak slaat het niemandsland op de schemerzone tussen droom en werkelijkheid. Het deel waarvan de rede zich heeft teruggetrokken. Het niemandsland kan zowel geografisch zijn, als evenwel een tijdsomvattende periode, waarin de drift zich sluimerend en vernietigend voortbeweegt.

De driften die er heersen kunnen evenwel verschillende vormen aannemen, zoals lust, genot, macht, jaloezie, passie,... Maar zijn allemaal terug te leiden tot de grondvorm van de drift. Het bevredigen van de eigen behoefte, de verzadiging van het ego. (om zo de onrust te laten stoppen.)

Deel 2: De oorlog/Hoe oorlog de mens tot beesten maakt.

Alleen de doden hebben 't eind van de oorlog gezien.

Plato

Het niemandsland in de oorlog waar de lijken liggen opgestapeld en men van rug tot rug moet springen, want de buik is zacht en rot en men zinkt er in weg. Ze namen het geld van de doden, en hun haren en hun kogels en de handgranaat. En er werd geschoten, en geschreeuwd en gebloed. De prikkeldraad bleef staan en 't stof lag dik en de ratten kropen over de wallen. 't Eten was slecht en de nachten koud en de vrienden zagen elkaar sterven en lagen in 't lijkenbed. De vrouwen weenden en zoogden er de kinderen.

De oorlog creëert een niemandsland waar alles gerechtigd is. Er heersen geen wetten en 't volk eist de anarchie. De wachters slapen en de wreedheden worden bewierookt, bloed op gejuich onthaald. De kampen worden zingend opgericht en drinkend weer platgebrand. (er ontstaat een machtsvacuüm, en er is geen gerecht dat de mensen op zijn plichten als mens wijst.)

Door de druk van buitenaf, die te hard is voor 't gemoed schermen de mensen hun ziel af. Door elk gevoel van rede, of emotie uit te schakelen blijft enkel 't lijf en de noden over. Degenen die overblijven zullen vallen en nooit meer wederkeren. Nog met naam begraven worden.

Nu liggen ze met tienen in één graf, welk vreugdegevoel staat op hun lippen gebrand.

Deel 3: De nieuwe wereld/Parking 69

Niemand kent hen, want ze zijn vluchtig en naamloos. Ze stoppen langs de wegen en pijpen in lange rijen. 's Zondags doen ze 't nette pak weer aan en gaan ze naar hun moeders, want ze krijgen zakgeld en wat eten.

Op parking 69 stoppen de auto's met hun grote lichten aan. Ze rijden rondjes en flikkeren met de lampen, ze stoppen naast elkaar. Stappen uit en verdwijnen naar 't bos langs de rand. En als 't weer licht wordt en ze naar huis gaan, kruipen ze eerst weer langs hun vrouw in bed. Dan geven ze haar nog een nachtzoen en vallen in een diepe slaap.

Nieuwe vormen van 't niemandsland zijn ontstaan in de virtuele wereld. Tussen al het commerciële en zakelijke geweld hebben zich nieuwe enclaves genesteld. Plaatsen waar mensen

zich kunnen transformeren tot onherkenbare individuen. Tot helden van 't dwazenland en koningen van 't liefdesspel. En iedereen zal mooi en knap en jong en strak zijn.

Het internet en de nieuwe mobiele communicatiestromen zijn uitstekende middelen om zonder gezien te worden, zich te laten gaan in 't oeverloos plezier. Want ze hebben geen naam en niemand wijst naar hen. Ze zijn onzichtbaar voor de maatschappij, en daardoor ongevreesd. Hun naam komt niet in de krant en 's ochtends zijn ze weer 't gewone volk en staan ze in de rij.

Anoniem kruipen ze over 't net, spelen spelletjes en veranderen ze 't lot. Ze spreken met elkaar af in schijn gedaante en veranderen van identiteit. Zo vinden 't verlangen en de dwaasheid hun weg naar buiten, want 't doet hen geen kwaad en God ziet 't niet. De schijn verstopt de ware identiteit van 't individu zodat 't alles kan en mag.

Alleen de zakdoekjes kan men nog zien.

De hellegang van 't monster

De hellegang van 't monster handelt over de trage overgang van het menselijke naar 't
gruwelijke. De overgang die plaatsvindt in 't monsterkind dat geen monster wil zijn. De
hellegang is opgesplitst in vier delen die we kunnen beschouwen als de lente, zomer, herfst en
winter.

Deel 1: De lente/De onrust/De ontkenning

Dit deel handelt over 't begin van de transformatie. Het voorspel. Hoe 't monster angstig wordt
van 't monster zijn. En hij veracht zijn bloed en haat zijn dagen. Maar de lente is in 't land en 't
zal onkruid schieten. Hoort hoe de eerste scheuten onrustig 't oppervlak zoeken en de huid doen
barsten. En de onrust teert zijn lichaam uit. 't Zaait het verlangen en de twijfel en de kankers uit,

steeds dunner wordt zijn lijf. Magerder zijn armen, troosteloozer 't gemoed. En 't zal beenderen laten waaien en 't zal de hellepoort opendoen.

In deze fase krijgt het monster te maken met tegenstrijdige gevoelens die hem innerlijk verscheuren. Hij voelt 't verlangen en de honger maar ook de goedheid en de angst voor de schuld. En hij wil 't monster-zijn ontkennen en gelukkig zijn. En hij wil blijven liggen maar ook weer opstaan, want hij kan 't bloed niet verloochenen, noch 't lot. Hij ondervindt zware twijfels, remmingen en frustraties en een tomeloze begeerte. De storm die in hem woedt kleurt 't oogwit rood en vochtig en rukt bomen uit de grond. En hij verscheurt zijn lotgenoten omdat hij ze haat en 't monster dood wil. Maar 't lot is te zwaar, en hij verliest dra zijn controle van 't lichaam. De schepper draait zijn hoofd en ontkent zijn schepping.

Het monster beweegt zich log en traag en lijvig door 't niemandsland, en 't voelt de onrust die hem wakker houdt. De honger die aan hem knaagt en die de prooien vluchten laat. Nachten en dagenlang.

En de honger is nog vaag en onaf, maar 't heeft zijn schaduw laten vallen en 't zal zijn gastheer beheren, de rede vernietigen, en 't monster jankt en trekt en voelt de storm. En 't voelt de onrust die sterker wordt, hem vergruizen zal.

En 't monster loopt nu rondjes rond de vijver en slaat zijn dwaze kop tegen de bomen en schuurt zijn armen aan de bast. En hij hoopt dat 't over gaat. Maar de hoop is ijdel en 't vlees warm en vochtig.

(En 't monster kent 't kwaad en hij kent 't lot. Daarom probeert 't monster zich te vernietigen. De vernietiging van het lichaam heelt de pijn. In het eerste stadium richt de vernietiging zich tot het monster zelf, zelfdestructie als poging het geweld binnen te houden. Als zijnde een ultieme poging om de controle te bewaren.)

En de honger wordt groter, de wonden dieper, de rondjes korter en 't gaat naar de koelkast maar vindt niets. En 't kan de slaap niet meer vatten en 't kan niet meer eten en 't kan geen rondjes meer lopen want 't helpt niet en hij wordt er enkel slechter van.

En hij legt 't lede lijf in de tuinstoel en hij kijkt naar de blauwe heemel, maar 't is zo koud en 't is zo veraf. En 't wordt niet beter en 't krabt zich de ogen uit en gooit zich tegen de grond en kreunt en bloedt.

En als hij geloofde zou hij nu tot God bidden, maar hij kent God niet en 't zou hem toch niet helpen. En hij kruipt en voelt 't donker worden en hij voelt 't onkruid dat ontkiemt, zijn zicht troebel maakt. En 't groeit uit zijn navel en 't kruipt naar boven en 't bijt zich vast in de nek. En 't monster kreunt en wijfelt, maar zijn arme hoofd is stil nu en zonder zorgen.

Deel 2: De zomer/De hoogdagen

't Echte monster is nu opgestaan. De rede heeft zich te slapen gelegd en niets kan 't doen weederkeren. Gedreven door enkele drift, verlaat het nu de tuin en de vijver en gaat 't op weg. En 't zal bevrediging zoeken en nimmer slapen tot de honger gestild is, 't bloed gestold. Het zijn de hoogdagen van het monster, hoogtij viert 't kwaad. De tafel wordt gedekt door de engelen die angstig zijn en hem aan zijn voeten liggen, 't Goede woord volgen. En 't Monster schopt en zalft, net zoals God 't hem had voorgedaan.

't Monster was nu zoo groot en zoo wreed geworden dat hij nergens nog bang voor hoefde te zijn. Enkel schrok hij soms nog van zijn eigen adem. 't Klonk zoo diep en donker. Dan dacht hij weer aan vroeger en wou hij hertjes in de tuin en een rozenstruik. Maar de gedachte is ijdel en vervalt alweder.

En nu 't echte monster wakker is, is 't groot en drachtig en zou 't God schoppen als die bestond. En 't heeft geen zorgen meer en het luistert niet naar 't geklaag, maar 't is zoo helder van geest en mooi en 't doel is niet veraf. En 't kan de mensen ruiken. Hij ruikt het bloed en hij zal 't proeven, want hij kent haar smaak die wee en zoet is. En van 't zout dat door engelen klaar is gezet.

En nu loopt 't als wezels door de nacht, in tien gedaanten. En 't is stil en huichelachtig en donker. En 't Klimt in bomen en loopt over 't erf de koning. 't Bespiedt de koningin en bespringt de dochter. 't Loopt achterwaarts als monnik verkleed en 't belt als martelaar. 't Kruis op de rug genageld, de handen in de lucht. 't Wacht gedwee aan de slagboom en betaald zijn rekeningen.

't Heeft een mooie wagen en meisjeshanden, een navelpiercing. Dag noch nacht, noch edelhart kan hem deren. Wit is zijn kleed, geschoren de wangen. De geur is rot, de wonden bleek, rood en met goud bezet zijn mantel. En als 't uitgaat, scheert hij de oksels en draagt 't schoenen. (Zo blijven de bokkenpoten en de gele teennagels bedekt.)

Bedekt onder de lijkwade schuimt 't het slagveld af. Steelt 't goud en de schoenen van de doden, verkracht 't de weduwen en doodt de jongen. Zalft 't zijn engelen en belooft hen 't galgenmaal. En hij voelt zich oppermachtig en krijgt tien armen, slechts een enkel hoofd. (want 't heeft de rede toch niet nodig.) Meer en meer laat hij 't bloed vloeien, laat hij de wiegjes leeg achter. De bedstee bebloed, geen maagd nog onbevlekt en allen drachtig van 't kwaad.

Na de jacht volgt 't feestmaal in het koningenpaleis, waar de gangen mooi zijn en bespiegeld. Zodat ook daar de ijdelheid zich kan vestigen. De tafel is luisterrijk gedekt met wijn en menschevlees, beendermeel en vloeibaar goud in de kelken. Engelen dalen neder en laven zich de dorst, de koning vergeet zijn barende dochter en breekt 't brood. De nar brengt een hooglied

en zingt over de minne. Het been van 't monster trilt en is gelukkig. En hij eert zijn vrienden en drinkt op de woekeraar en de vrouwenschenners.

En als 't langskomt kruipen al de andere monsters uit 't hellenrijk angstig onder tafel.

En 't verscheurd nu zijn lotgenoten voor de macht en 't welzijn van 't kwaad.

Maar als 't alleen is, is 't weerzinwekkend. Geen aanblik van lucifer waardig. Geen donkerte kan 't verbergen.

Deel 3: Herfst/De schuld en de weemoed.

't Monster wordt nu wakker en 't is alleen. Naakt ligt het hier, te kermen van de pijn en de schuld. De hoogdagen zijn voorbij, de tafel afgeruimd. En als hij wentelt, ligt hij in de resten. De onderbroek is vuil en hangt op zijn enkels, de adem is nog zwaar en hijgend. Maar de rede is ontwaakt en baart 't arme hoofd met zorgen.

En boven zijn hoofd vliegen de engelen en steken hem iedere keer hij zich opricht. Want ze hebben zich nu weder bekeert en slaan met de gratie van God 't naakte monsterlichaam. Het goud is lelijk en weegt zwaar op 't gemoed. De kinderen, die hij verwekte, trekken aan zijn lede hoofd, zodat 't bijna scheurt. De buik is gescheurd, gevuld met lijkenpikkers en hun honden. En 't monster kreunt en wijfelt weer en zou vergiffenis vragen als hij God kende. Maar hij kent God niet en krijgt geen gratie.

Ziek is 't monster nu, en zieltogend. Zijn behaarde huid is kaal, de tong gezwollen, de beenderen gebroken. En hij probeert 't te vergeten en ontkent de zondeval, maar de rede kent de

herinnering en laat hem niet rusten. Hij smooit 't grienen in zijn kokkussen, maar t is nat en 't zal niet helpen. Hij kruipt nu over de vloer en zoekt beschutting, want de regen is koud, de hagel hard.

Deel 4: Winter/Nachtvorst

't Monster is leeg nu, en vergeten. 't Kent geen hoop meer en geen verlossing. Enkel de vrieskou. 't Is niet meer in staat te weten, te voelen. Liefde noch geluk noch hoop noch angst kent hij. Noch een enkel woord. En 't kan niets zien en 't kan niets ruiken.

En zijn hoofd steekt in 't moeras, 't is niet dwaas meer en 't hoopt niet meer. 't Ziet de dode beesten niet en de maan niet en 't plast enkel nog in de broek. 't Kent geen zielenheil, en geen stromend bloed, noch voelt 't zijn wonden.

't Is de eeuwigheid die aan hem knaagt.

De schuld en 't hoerenkind

't Is de vooravond van ons Laatste Oordeel. Het duister weegt zijn zware lijf en 't wacht op ons, als dwazen verkleed, met de kroon en zotskap gezegend. Lachend zal 't ons toedekken, zijn tanden scheef en bloot en rot. En ik kan 't voelen hoe 't ons bejegend. Ons gadeslaat, en de droefheid, die ons toch beroerd, dansen laat op 't zinnenspel der liefde. Waarop hij langzaam aan 't rukken slaat en ons op 't ritme met zijn zaad besproeit. Ons vruchteloos, hijgend de dood laat zien, en het zwarte dat aan ons vreet, ontsnappen laat. En twijfel, de hopeloosheid. Levens verkracht.

En het ons de weemoed drachtig achterlaat, die zij wenend baren zal, met de lijkwade bedekt.

Deel 1: 't Laatste Oordeel

Dit gedeelte handelt over 't Laatste Oordeel en de dagen erna, de eeuwigheid. Het is gebaseerd op de indeling van 'De Goddelijke Komēdie' van Dante Alighieri. Dante daalt de hel af, begeleidt door zijn toegewezen metgezel Vergilius. Hier wordt men berecht. Het is alwetend en onverbiddeijk, voor eeuwig. De zondaars worden naar de hel gestuurd, de rechtvaardigen naar

de hemel en 't voetvolk dat niet zonder zonden, niet zonder goedheid is mag naar 't vagevuur. Maar de Koningen en de Bisschoppen hebben 't goud en kopen aflaten voor de begane zonden, want God is een weldoener man.

't Voetvolk gaat gebukt onder zware schuld en draagt de erfzonde en de broedermoord. Maar als 't braaf is en luistert en immer weer ja knikt, wordt 't niet verbannen. En 't voetvolk bidt en doet boete en zwicht want 't is bang voor de hellemonsters en 't allestend zwijgt. Het wroet in de aarde en wast de handen en verwekt de kinderen zonder lust, als vruchten in de boomgaard want 't is angstig en 't vreest de hellegang.

't Voetvolk wacht angstig zijn laatste oordeel af, want 't is beladen met de erfzonde en moet boete doen. 't Kruipt en geselt zichzelf en nagelt zich vrijwillig aan 't kruis.

Ze veroordelen de hoeren en hangen de dwaazen.

De Bisschop zit in de biechtstoel en aanhoort de zonden en dreigt met bliksemschichten en zware ziekten. En 't voetvolk is angstig als de zon weder schijnt en angstig als 't regent.

En in de Hemel zitten enkel rijke mensen en Bisschoppen en de Paus. Want hij heeft een gouden badkuip en een zijden kleed. Dat vindt God ook goed, want 't is een weldoener man.

En als 't laatste oordeel daar is, kruipen en zwichten de mensen.

Deel 2: De Hel

Door mij gaat men binnen in de stad der smarten,
Door mij gaat men naar 't eeuwige leed,
Door mij gaat men naar de verdoemde mensen.

Uit rechtvaardigheid ben ik gemaakt.
Door de Goddelijke macht, de Hoogste
Wijsheid en de Eerste Liefde.
Voor mij bestond alleen de eeuwigheid,
En ook ik ben voor de eeuwigheid gemaakt.
Laat alle hoop varen, gij die hier binnengaat.

Dante Alighieri

De hel is onderverdeeld in verschillende galerijen waar de zondaars gestraft worden voor hun zonden, en waar ze pijn en brandwonden moeten doorstaan. Hoe dieper men afdaald in de hel, hoe zwaarder de begane zonden en hoe verschrikkelijker de straffen zullen zijn. Eens men door de hellepoort is, is er geen weg meer terug. De hopeloosheid viert er hoogtij, want de hel is voor eeuwig en 't laat geen uitweg zien.

Dante en Vergilius dalen de hel in wijzerzin af, gedurende de hele Paasweek. In deze tocht zullen ze moeten kampen met duivels, addergebroed en tegen de gebreken van henzelf. Onderweg krijgen ze 't dikwijls aan de stok met de gestorvenen, die 't niet kunnen verdragen dat een levend mens aan de afdaling van de hel kan beginnen en het daarna weer kan verlaten. Ook ontstaan er dikwijls heftige discussies tussen Dante en de zondaars. In het begin heeft

Dante nog te doen met de zondaars, maar hoe dieper hij afdaalt, vindt hij de straffen gerechtigd. Ze beginnen hun tocht in 't voorportaal van de hel.

Het voorportaal: Hier lopen de lafaards, zonder eer en zonder schande gestorven in 't leven en nu lopen ze hier: Naakt en door horzels gestoken, en ze schreien bittere klanken maar 't is hel en niemand luistert. Ze zijn te slecht voor de Hemelsferen en deugen ook niet voor de diepste regionen van de hel, maar de dood kan hun lot niet verzachten. Ze liepen daar spiernaakt rond en werden veelvuldig door horzels en wespen gestoken. Daardoor liep 't bloed van hun gezichten.

De acheron: Dit is de eerste rivier die Dante en Vergilius kruisen in de hel. Ze scheidt het voorportaal van de eerste galerij en ze is vies en modderig. Charon, heer en meester over 't moeras brengt hier de verdoemden naar de overkant in zijn veerpont. De verdoemden staan allen in de rij en zijn met velen, maar ze willen per se de rivier over naar de andere kant, want de Goddelijke gerechtigheid drijft hen voort en doet hen verlangen naar wat ze vrezen.

De eerste galerij: Hier zitten de ongedoopten, de dichters en de ongelovigen en de wijzen. En 't is hier rustig en kalm, want de rede huist hier nog. Zij zijn verheven omdat hun klinkende naam op de aarde hen genade schenkt in 't dodenrijk.

De tweede galerij: De tweede galerij is in omtrek kleiner dan de vorige, maar bevat meer smart en lijden. Ze wordt behuist door wellustige zielen, die nooit genoeg hadden en hun verstand onderdanig maakte aan de lust en de liefde. Nu waaien ze hier naakt in een storm en jammeren en wenen. De storm die nooit ophoudt sleurt de zielen met zich mee en geselt hun ruggen. (Het is 't huis van de verdoemden van 't minnespel.)

De derde galerij: Hier huist de eeuwige regenval die koud en nat is. 't Valt altijd in dezelfde stromen en 't is altijd even grijs. De gulzigaards liggen hier op de zompige grond en beschermen de ene kant van hun lichaam met de andere. Zo draaien ze zich eeuwig om en om, want de hagel en de sneeuw geselen de huid en doet 't verbleken.

De vierde galerij: Het is 't huis van de verkwisters en de gierigaards. Voor eeuwig zijn ze veroordeeld grote rotsblokken naar elkaar toe te rollen. Zo botsen de lange rijen zielen tegen elkaar en draaien weer om, hun weg vervolgend naar de volgende botsing. En ze schreeuwen en ze beledigen elkaar van de zonden van 't geld. De gierigaards zullen 't graf uitkomen met dichtgeknepen vuist en de verkwisters met een kale kop.

De vijfde galerij: Hier, verstikt in 't moeras van de styx kruipen de driftigen en de tragen. Op 't oppervlak dreven de mensen die driftig waren. En nu verscheuren en smoren ze elkander in de modder, en de ogen blijven woedend.

En de tragen zitten onder 't brakke water. Ze zuchten en laten bellen en zeggen 't hofdicht met modder in de strot: “In de zoete lucht die door de zon verblijdt wordt, was 't treurig met ons gesteld. In ons hing een dikke, traag walmende rook . Nu liggen we ons te verbijten in de zwarte modder.”

De stad Dis: Ze is omringd door hoge muren en slaat een rode gloed uit. Ze is bevolkt door moskeeën en door honderden drommen mensen. En ze schreeuwen van de pijn, en vluchten voor 't vuur en voor de duivels en voor hun zelf. Ze roepen dwaze dwingen en drukken elkaar plat.

De zesde galerij: Hier vindt men de ketters. Ze liggen te koken in hun gloeiende graftomben, gevuld met pek en kolen en napalm. En de tomben lekten vlammen, zodat ze witgloeiend werden en heter nog dan ijzer moet zijn om gesmeed te worden.

De zevende galerij of de bloedrivier; de phlegeton.

Ring 1: De geweldplegers tegen de naasten liggen hier in 't kokende bloedende water van de phlegeton. Eeuwig en eeuwig verdrinken zij hier. En telkens ze lucht komen happen, schieten honderden centauren hun peilen naar de zondaar. Zo lijden ze hier dagen en nachten, tot in de eeuwigheid.

Ring 2: De zelfmoordenaars worden door minos verbannen naar de tweede ring van de zevende galerij, waar hij ze veranderd in knoestige bomen. Hun bladeren zijn grauw en giftig en verschaft de harpijen voedsel, zodat de bomen bloeden. Doorheen de bomen, in het grauwe bos, lopen de geweldplegers tegen zijn bezittingen: vervolgd en verscheurd door zwarte honden. Gedurende hun vlucht roepen ze tot de dood en hopen ze dat hij vlug en snel komt, maar hij komt niet en zal niet komen. Telkens opnieuw worden ze opgejaagd, en telkens worden ze verscheurd en genezen de wonden.

Ring 3: In de gloeiende zandvlakte regende het alle dagen vuur. Het regende vlammen die bleven branden op de grond. Zo daalde daar een eeuwige gloed neer die het zand liet ontbranden als tondel onder vuurslag. In deze vlakte lagen zondaars onbeweeglijk op hun rug, terwijl hun rug brandde op de grond en de vlammenregen op hen aangezicht bleef vallen. Anderen liepen de hele tijd rond, in poging de vlammen van zich af te houden en weer anderen zaten onbeweeglijk in 't vlammeende zand. Zo verging het de geweldplegers tegen God, de natuur en de cultuur.

De afgrond

De achtste galerij: de oplichters, de gruwelzakken

Eerste zak: Hier bevinden zich de Koppelaars en Verleiders. Ze lopen in twee richtingen, voor eeuwig gezeseld door duivels, als straffe voor hun bedrog.

Tweede zak: Hier liggen de vleiers, gedompeld in zo'n vieze drek dat die regelrecht uit de beerput scheen te komen. En als ze hun monden durfden te openen, liep de drek hun dorstige kelen in. Zo mochten zij hier voor eeuwig zichzelf tegen de koppen slaan.

Derde zak: De Simonie-bedrijvers: Hier vertoeven degenen die de kerk of kerkelijke zaken verkwanseld hebben. Hier vindt men vooral bedrieglijke Pausen en Bisschoppen. Ze staan stijgend op hun kop in gloeiende vuurputten en enkel hun gloeiende benen steken naar buiten. Van allen stonden de voetzolen in brand. Daarom spartelden ze zo hevig dat ze boeien en touwen kapot gebroken zouden hebben.

Vierde zak: Ooh wee de arme zielen van de magiërs en waarzeggers: In grote boeteprocessies lopen ze hier achterwaarts doorheen 't land, want 't hoofd staat verkeerd op 't lichaam en hun tranen vullen debil spleet. (omdat zij te ver voorwaarts probeerden te kijken, worden zij nu door God gedwongen in de eeuwigheid achterom te kijken)

Vijfde zak: De oplichters zijn in het gloeiende pek ondergedompeld, en langs de oevers staan grote drommen valse duivels klaar om de verdorven zielen te prikken indien ze zich uit 't pek willen oprichten.

Zesde zak: Hier lopen de hypocrieten zuchtend en met trage pas voort. Ze dragen wijde mooie, goudkleurige mantels, doch vanbinnen zijn ze met lood gevuld zodat ze zwaar zijn en elke beweging vreselijk moeilijk maken.

Zevende zak: Deze zak is tot aan de rand gevuld met de meest verschrikkelijke slangen en adders. En hier tussendoor lopen de dieven en rovers naakt en onbeschermd rond. Hun handen zijn gebonden door slangen die met kop en staart door hun lenden staken en aan de voorkant verstrengeld waren met een knoop. En als de slangen een arme ziel door de nek doorboorden, viel hij uiteen als armzalig stof. En als daarna 't stof de grond weer raakte voegde 't zichzelf weer bij elkaar en nam 't de zelfde gedaante aan als daarvoor. Zo bleef de pijn altijd in de ziel van de zondaars.

Achtste zak: Hier dansen vlammen door de lucht, en in elke vlam bevindt zich de ziel van een valserik. Zo worden de valse raadgevers voor eeuwig verteerd door 't vuur.

Negende zak: Scheurmakers: Hier liggen de gehavende lijken van arme zielen, voor eeuwig verbannen naar 't leed van de negende zak. Telkens opnieuw worden hun lichamen gesplet en verwondt door duivels en door elkaar. En als de wonden dan weer geheeld zijn, worden ze weer opengemaakt en met zout bestrooid. Ze scheuren zichzelf open en hopen op 't woord der verzoening. Zo praatten sommigen zonder hoofd en anderen zonder ledematen. Zo heffen ze hun stompen naar de hemel en vervloeken ze 't lot.

Tiende zak: Rottend en ziek en onder schurft liggen hier de zielelichamen opgestapeld van de valsemunters en valse alchemisten. En met hun nagels schraaptten ze schurft eraf zoals men de schubben van een vis haalt. Vol lepra en koortsigheid kruipen ze over elkaar als wormen, zieltogend van pijn.

De reuzen

De negende galerij: de verraders/Vastgevroren in 't ijs van de Cocytus

Zone 1: Kaïna; verraders van familie. Deze zitten tot aan hun hoofd vastgevroren in 't ijs van de rivier, en mogen zo voor eeuwig de honger vrezen. Hun hoofden zijn gebogen en sommigen kunnen de knagende honger niet meer aan en beginnen hun medezondaars op te eten.

Zone 2: Antenora: verraders van vaderland. Ook deze zitten tot aan hun hoofd vastgevroren in het ijs, maar bij dezen staat het hoofd rechtop.

Zone 3: Ptolomeia: verraders van gasten. Deze zitten met hun achterhoofd aan 't ijs geklonken.

Zone 4: Giudecca: verraders van weldoeners. Deze zondaars liggen helemaal onder 't ijs.

DIS

Dit is 't laagste en 't meest afschuwelijke deel van de hel. Hier bevindt zich Dis: 't monster en duivel zelve. 't Heeft drie reusachtige koppen en in elke muil hangt een arme zondaar van pijn te kronkelen, maar de beet is voor eeuwig en zal niet lossen. De drie zondaars zijn de grootste zondaars die er ooit op 't wereldlijke hebben geleefd: Judas Iskariot (de verrader van Jezus)

wordt helemaal verzwolgen door 't monster. Enkel zijn benen steken er nog tussenuit. Degene die uit de andere muilen steken zijn Brutus en Cassius. (Zaten mee in 't moordcomplot tegen Caesar)

Nadat Dante en Vergilius het dieptepunt van de hel bereikt hebben, verlaten ze deze door langs de pels van Dis te klimmen. Zo bereikten ze beide de voet van de louteringsberg en zagen ze de sterren weer.

Deel 3: 't Vagevuur/de louteringsberg

Hier vertoeft 't voetvolk dat niet goed is en niet slecht, maar de zonden van 't menschevolk draagt. Ze doen boete voor de zonde, maar ze weten dat eenmaal de straf geleden is, ze 't paradijs weer mogen aanschouwen. En dan zullen ze weer kunnen zingen en dansen op 't halleluja. Er is nog 't lijden, maar er is ook nog de hoop, die t' lijden dragelijker maakt.

Deel 4: de Hemel

De hemel beloont de mensen die goed zijn geweest, en braaf hebben geluisterd naar de Bisschop en de koning. Hier leven de martelaren, badend in 't goud en genietend van hun tientallen maagden. Ze zijn eeuwig jong en verschaffen hem eeuwige bevrediging.

Ik heb de hemel altijd al dubbelzinnig beschouwd. Ze belooft de mensen die goed zijn geweest met de zonden die ze niet mochten begaan in 't aardse rijk.

Als men stelt dat de hel de plaats der eeuwige smarten is, dan is de hemel de plaats der eeuwige lusten. De plaats van 't eeuwig genot, de eeuwige bevrediging van 't verlangen.

Als men zich laaft aan de deugden van de hemel, wordt men terug naar 't hellenrijk verwezen.

Gevallen engelen.
En allen zullen vallen.

Bibliografie

DANTE , ALIGIERI, VERSTEGEN, P. , CIALONA, I., *De Goddelijke Komedie 1*,
Athenaeum-Polak & Van Genneep, Amsterdam, 2001, 737 pagina's.

DANTE , ALIGIERI, VERSTEGEN, P. , CIALONA, I., *De Goddelijke Komedie II* ,
Athenaeum-Polak & Van Genneep, Amsterdam, 2001

DANTE, ALIGIERI, JANSSEN, P. ,*Mijn komedie, Deel I: Hel*, Uitgeverij Kritak, Leuven,
399 pagina's

MAALOUF, AMIN, “*Rovers, Christenhonden, vrouwenschenners*”, *De kruistochten in Arabische kronieken.* , Uitgeverij Kosmos, Utrecht/Antwerpen, 1986, 307 pagina's

CRESCENZO, L., *De geschiedenis van de Griekse filosofie. Van de presocraten tot de neoplatonici.*, Uitgeverij Ooievaar, 1998, 433 pagina's

LE GOFF, J., *De woekeraar en de hel, economie en religie in de middeleeuwen.*,
Wereldbibliotheek, Amsterdam, 1987, 119 pagina's

PLATO, XAVEER, W. *Plato, verzameld werk, deel II*, Pelckmans/Agora, Kapellen, 1999,
538 pagina's

SCHICKEL, R., *De wereld van Goya: 1746-1828*, Time-Life International, Nederland, 1978, 191 pagina's

MARIJNISSEN, H., RUYFFELAERE, P., *Hiëronymus Bosch, Het volledige oeuvre*, Mercatorfonds, Antwerpen, 1987, 511 pagina's

METTROP, P.J.G., *Schuld en schaamte, psychoanalytische opstellen.*, Uitgeverij Boom, Amsterdam, 1988, 111 pagina's

Dankwoord

Iedereen, die in me heeft geloofd en al de anderen, die niet in me geloofden zou ik willen bedanken, dank zij jullie ben ik zo ver geraakt. Ook degenen die ik onrecht doe, ze hier te vergeten, wil ik via deze weg bedanken...

Speciale dank aan m'n liefje dat me zo dierbaar is en van chocolade en aardbeien houdt. Aan Katleen voor haar vertrouwen, haar kleurcorrecties, haar humor en voor de vriendschap. Anneliesje, voor haar steun en vrolijkheid, An voor haar eerlijkheid en opmerkingen. Jullie hebben allen bijgedragen tot een tof verblijf in deze school.

Mijn vriend Pieter die me altijd heeft vergezeld doorheen de tochten in 't niemandsland. Rogier voor de middernachtkoffie en de vele gesprekken over de meisjes en al de belangrijke dingen. Melanie en Miet voor hun steun en vriendschap.

Mijn zusje voor haar opofferingsvermogen. (sorry voor al de ontberingen die je hebt moeten ondergaan) Mijn ouders voor de kans die ik heb gekregen om deze opleiding te volgen.

Jan Carlier, Luc Smeets, Hans Vos, Patrick Hayek, en de andere docenten voor hun begeleiding van mijn eindwerk. Tom Michielsen, voor zijn steun en begeleiding van deze scriptie. En in het bijzonder omdat hij me Dante heeft bijgebracht.

Jean-Louis Jerome en zijn fotografen voor de kansen die ze me hebben gegeven gedurende mijn stageperiode.

En ook nog Marijke, Wim, Frank, Kurt, Stef en Ief, Circo d'ell fuego, Joëlle, Ellen, Gerry, Annelies en An voor hun hulp bij de videoclip. Zonder jullie was't ons niet gelukt.

Besluit

En nu de dagen geteld zijn, 't vlees op. Kan ik enkel besluiten dat het zoeken nog niet voorbij is, en nooit voorbij zal zijn. Toch hebben deze vier jaren m'n zoektocht verlicht, en me niet laten verdwalen in 't ochtendglorien. Ze hebben de basis gelegd voor nieuwe tochten, nieuwe bergen en verse boterhammen.

Waarvoor nog eens hartelijk dank..

**En ik begrijp de liefde niet en de dood niet en mezelf niet.
En zoo moet 't maar eindigen...**

En zelfs de dichters zijn schijnheilig.